

Salda Gölü Ve Lavantalar 2

– TülayMaviYıldırım · 11 Eylül 2024

SALDA GÖLÜ VE LAVANTALAR 2

Kara nehir taşları; sevgiliyi karşılar gibi kilometrelerce uzaktan, asuman kokulu dereleri heyecanla kollarına aldı, bir yılın özlemiyle doyasıya, kaburgalarını hissedene kadar sımsıkı sardı.

Son kez kanındaki ılıkılığı hissederken, akan su bir saniye sonrasına taşların üzerinde buzdan taçlara dönüştü..

Bu hastane odasında; hüznün soğuğuna dayanamayan beyaz çarşaf, tekli refakatçi koltuğu ve yaşamının bağlı olduğu makineler, su buğusundan donan bitkilerde olduğu gibi ince buz billuruyla kaplanmıştı.

Sancının yoğunlaşarak katı feyze geçmesi, insanın dayanamayacağı kadar yoğun ve sağlamdı..

Lidya; incecik ve narin eğrelti otları gibi yeşil yapraklarının ucundan kristalleşmişti, camdan vuran aydınlığın yumuşak dokunuşuyla var oluyordu..

Geçmek bilmeyen zaman onu hareketsiz bırakmıştı. İki haftadır komadan çıkamayan Samir'in göz kapaklarına kilitlemişti.

Onun kehribar gözlerine ışığın yansıtacağı anı nefesini tutmuş bekliyordu...

Hemşire odaya girdi, serumu değiştirmek için Samir'e yönelirken, Lidya'nın durumunun daha kötü olduğunu fark etmiş olacak ki:

"Siz kafeteryada bir şeyler atıştırıp, birazcık dinlenin lütfen ben buradayım. Merak etmeyin hastanız emin ellerde.."

Lidya oradan hiç ayrılmak istemiyordu ama gün geçtikçe kilo kaybediyor, kendine hiç dikkat etmiyordu. Çaresiz kabul etti, gözleri arkaya bakarak odadan çıktı. Koltuk değneklerini bir gün ikiye kırıp atan ve artık yürüyeceğine tamamen inanan biri gibi, umuda koşmasını engelleyecek her şeyi çıkarmalıydı kafasından Lidya. Çünkü o, en kısa zamanda uyanacaktı ve normal hayatına devam edecekti. Kafeteryada iki kişilik bir masaya oturdu, sandviçten küçük bir ısırtığı dişlerinin arasında evirip çevirirken kahvesini de yudumladı. Telefonunu eline aldı, sayısız cevapsız arama gelmiş, içlerinde annesi ve İzlem'inki dikkatini çekmişti. Aramalardan çıktı maillerine bir göz attı; Peyman pes etmemiş ve bir de mail yollamıştı. Lidya maili açtı ve okumaya başladı:

" Çörek topuzlu Lidyam;

Doğanın yitirilmiş masumiyeti, senin yüreğinden başka bir yerde anlam bulamazdı üzüm gözlüm. Ben senin gün batımını andıran vicdanında defalarca kendimi temize çektim biliyorsun. Olmuyor, atmosferinden uzaklaşınca ben nefes alamıyorum.. Nerede olduğumu unutacak kadar senin eşsizliğinde dolanıp duruyorum.. Hacmim senin şeklini alıyor.. Yapma bana bunu ne olur, ben sensiz yolumu bulamam, yiter giderim, avareye dönerim.. Kanatlarını yine al gel, izin ver hava akımına dönüşen sevgim seni gök kubbenin en azametli kuşu yapsın.. Kulaklarını bana tıkama, sesim bir gün faili meçhul olmasın.. Gecedен öldürülen bir geyik gibi kalbim, yerkürenin en azılı yırtıcısı olan zamanın avıyım ben şimdi. Sabah olunca büyük kuzgunlar gelip başıma üşüşecek.. Bana bir yaşam daha ver, bir kez daha dizlerinin yamacında, senin yasemin kokunda demleneyim.. Seni hiç durmaksızın seven,
Peyman'ın "

Adam, kadını etkisi altına almayı çok iyi biliyordu. Kadın ise astarı mutsuzluk olan eşsiz birçok duyguyu doyasıya yaşıyordu onunla ve yaşamaya da devam edebilirdi.. Lidya özlemin üzerine dümdüz uzandı, gözlerini de yıldızlara benzettiği ve bir türlü ulaşamadığı vuslata doğru çevirdi. İstemsizce parmakları harflerin üzerinde gezinmeye başladı:

"İmkânsıza hayranlığım;

Menekşeler sen olmasan, o kadar anlamsız olurdu ki..

Belki papatyaların kakülleri bile öksüz kalırdı, senin parmakların değmeseydi eğer..

Ben sana değmiyor aksine, sıcak ülkelere yolculuk yapan sakarmekelerin kanatlarına sığınıp, senin bozkıra dönen kışlaklarından uzaklaşıyordum..

Ters yöne ama aynı doğrultuda iki cehennem oluyorduk..

Sırtı birbirine dönük, cürümü mağriple maşırık arasında birçok anlama perde olarak çekilecek iki ateş..
Daha az mutlu, bir sürü insan var ve ben artık onlardan biriyim şimdi..
Fakirleşen alakan ölmesin diye, arada ekmek ve su verdiğim umutlarım, acıyla kasılmama sebep oluyor..
Büyülenmişliğimin ve nevrozumun bilincime aynı anda sıvanmasının yekpare menşei sensin.

Lidya"

Gönder tuşuna bastıktan sonra, pişman olmuştu ama yapacak bir şey de yoktu artık. Mektup çoktan adresine ulaşmıştı.

Bazen direnirsiniz, olmasın diye inatlaşırsınız, evet olur ve hem de sizin ellerinizden gerçekleşir bu kaçtığınız şey..

Peyman ve Lidya gibi; yaraları farklı dilde yazılan ama aslında benzer acıları yaşamaya devam eden, bihaber aynı şifaya muhtaç iki büyük bozguna dönersiniz..

Burnuna dolan hastane kokusuyla birlikte Samir'in odasına doğru ilerliyor, binlerce hatta sayılamayacak kadar çok dua ve dilekle yürüdüğü her koridor, gittikçe derinleşen bir su kuyusuna dönüşüyordu... Odaya girdiğinde; suyun kaynağına ulaşmıştı ve nazlı nazlı gezinen ölümle kuyunun dibinde baş başa kalmıştı..

Katran karası saçları belinden aşağıya bir şal gibi sarkıyordu, koyu lacivert tayyörü açık teninin üzerine gece gibi çekilmişti.

Sürmeli gözlerinde insan her şeyini biranda kaybedebilirdi.

Lidya yüzünü avuçlarıyla kapadı çünkü gördüklerine inanmak istemiyordu.

Elleri bezir yağı ve odun is kokmaya başlamıştı, irkildi eğilip dirseklerine kadar kollarını suya soktu.

Bütün gücüyle ovuşturuyor, bu kirden ellerini arındıramıyordu.

Yağ sıvandıkça sıvanıyor, kasları ve kemikleri içten içe bu yağ ile doluyordu..

Kanını kuruturcasına bedenini istila eden, hayatındaki her şeyi sorgulamaya başlayan ve sanki kırk dokuz gün sürecek beyni temizleme ritüeli gibi geri dönüşü olmayan zehirli bir teslimiyetin içindeydi Lidya..

Hissizleşen elleriyle kulaklarını tkamaya çalışıyor ve ses tellerini koparana kadar bağıriyordu..

Sesi duvarların sıvalarını yerlerinden söküyor, Samir'in yatağı bu derin su kuyusunun diplerine doğru gözden kayboluyordu..

Acı, kudretiyle küçük bir kıyamet yaşatıyordu, hastane odası mahşer yerine dönmüştü...

Göğüs kafesinin içinde çıldırmış gibi atan yüreği, kaburga kemiklerine çarpmaktan aşınıyor, nefes borusuna dolan ecel artık dışarı çıkmak için yer arıyordu...

Bir hasta bakıcının omuzlarına dokunup "Hanımefendi iyi misiniz?" demesiyle kendine gelmeye başladı Lidya.

Uykusuzluktan ve aşırı koşuşturmadan vücudu daha fazla dayanamamış, kafeteryadan dönüşte Samir'in odasının önünde bayılıp kalmıştı.

Doktor, tetkiklerden sonra kan değerlerinin düşük olduğunu söylemiş ve uyarılarını yapmıştı Lidya'ya: "İlaçlarınızı ve beslenmenizi ihmal etmeyin lütfen, sizin güçlü olmanız lazım ki hastanıza destek

olabilesiniz.”

“Haklısınız, özenli ilginize çok teşekkür ederim..”

Lidya odaya geçti, tekli koltuğu Samir’in yanına yaklaştırdı, bugün yaşadığı şeyin kötü bir düşünce olduğuna derin bir nefesle şükretti.

Ellerini uzattı, Samir’in uzun ve narin parmaklarına dokundu onları avuçlarına aldı:

“Şu nefes alışını duymak ne harika bir şey bir bilsen, cennetin havasını solumak gibi benim için. Allah seni bana bağışladı Samirciğim..”

Hepsi benim suçumdu, panikle bağırınca sen de motosikletin dengesini kaybettin. Kendimi bir türlü affedemiyorum. Sebebin olursam, ben artık yaşamıyor olacağım...”

Gözyaşları yanaklarından süzülüp Samir’in parmaklarına düşüyordu.. Lidya yine acıyla demleniyordu.. Samir kirpiklerini oynattı, saniyeler sürdü ama Lidya bunu fark edemedi çünkü onun parmaklarını öpüyordu..

Gözyaşlarını sildi onu üzmemeliydi. Moralini yüksek tutarsa, Samir de kendini güçlü hisseder ve yaşamak için daha çok direnirdi.

Yüreğini sevgiyle doldurmalıydı, Samir’i mutlu etmeliydi. Bu hastane odasını bir kuş cennetine çevirmeye karar verdi.

Bir gün sonrasında, tavandan aşağıya özel yapım kuş maketleri sarkıttırıp odayı süsledi.

Doktorundan izin de koparmıştı; günün belirli saatlerinde Samir’e sırayla gözlemine yaptığı bütün kuşların seslerini dinletecekti.

Her gece yaptığı gibi yine masal kitabı elindeydi Lidya’nın, onu fazla rahatsız etmeden, sonu mutlu biten masallardan okuyordu..

Peyman, okuduğu her masalın içinde Lidya’ya en baştan âşık oluyordu, çok uzaklarda da olsa, tüm zorluklara aldırıyor bir yolunu bulup ona kavuşuyordu. Kitabın kapağını kapayınca, işte her şey masal oluyordu sadece okunup geçilen bir masal.

O yüzden artık bu masalların kahramanı Samir olmalıydı çünkü mutluluğa onun daha çok ihtiyacı vardı. Sonradan tanımıştı onu; yumuşacık yüreğine ve tazecik hiç bitmeyen ilgisine hayran olmuştu.

Dünyadaki bütün kuşlara nasıl da büyük bir aşkla bağlanmıştı bu adam hayret ediyordu.

Kuşlarla ilgili ne çok şey biliyordu, daha önce hiçbir kitapta okumadığı, izlediği belgesellerde rast gelmediği özel bilgiler paylaşıyordu.

Onlar sadece kuş değil diyorlardı; birbirlerine çok benzediklerini ama hepsinin bir karakteri olduğunu savunuyordu. Onlara sıra dışı isimler takıyor, doğum günlerini bile kutluyordu.

Onun gönlü, kocaman bir kuş sarayı olmuştu ve artık cıvıltılar bazen Lidya’nın kulaklarına kadar ulaşıyordu..

Mavi Yıldırım